

Een flinke klus

Mijn oom Max is bij ons op bezoek. Hij helpt mijn moeder bij het maken van een box voor mijn nieuwe broertje of zusje.

De box waar Lex en ik nog in gestaan hebben, is versleten. Daar hebben we brandhout van gemaakt. Nu moet er dus een nieuwe box komen. Mijn oom Max is een expert op het gebied van het maken van boxen. Hij heeft er voor veel neven en nichten een gemaakt.

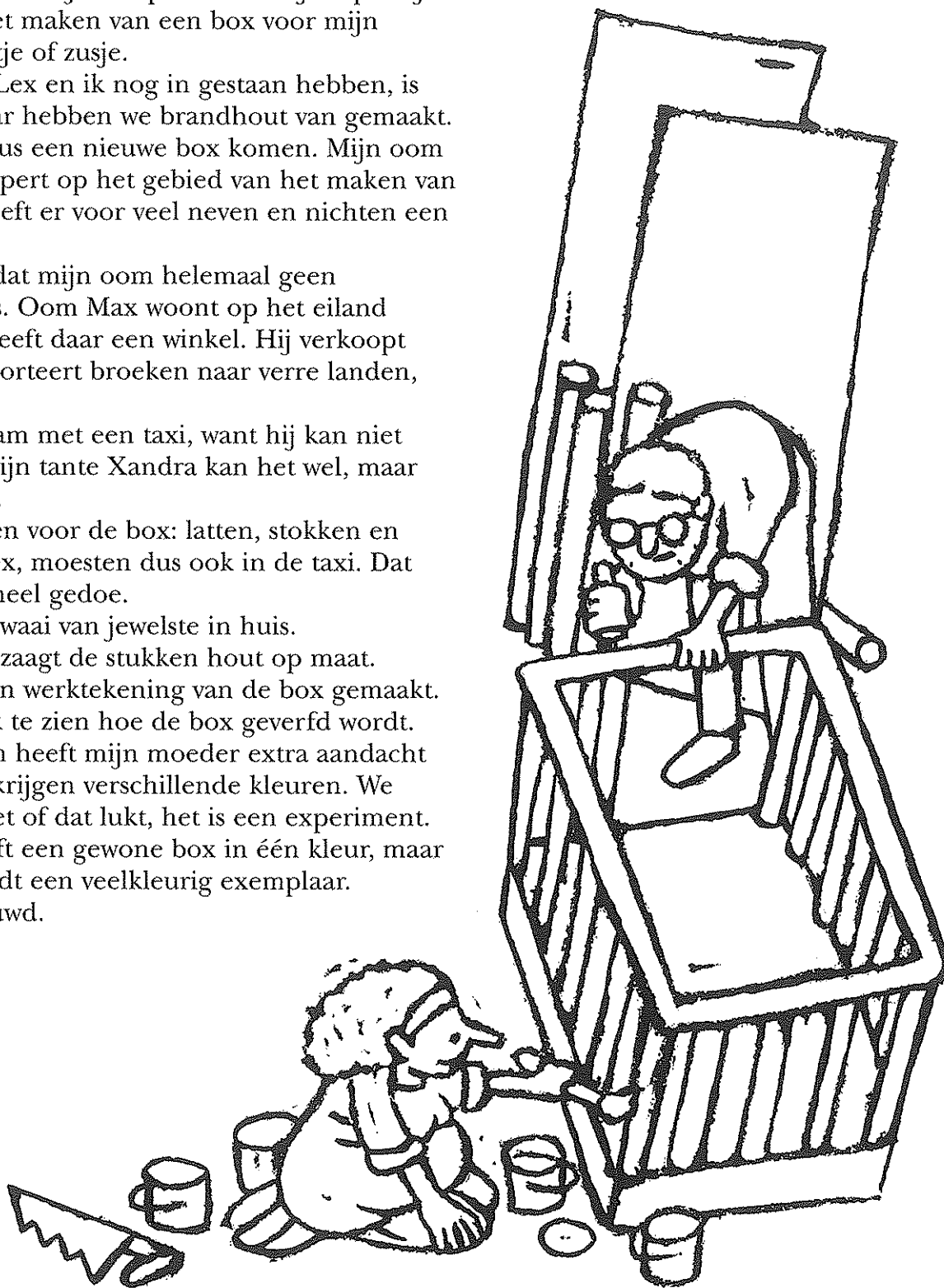
Het gekke is dat mijn oom helemaal geen timmerman is. Oom Max woont op het eiland Vlieland en heeft daar een winkel. Hij verkoopt textiel en exporteert broeken naar verre landen, zoals Mexico.

Mijn oom kwam met een taxi, want hij kan niet autorijden. Mijn tante Xandra kan het wel, maar zij bleef thuis.

Alle materialen voor de box: latten, stokken en stukken triplex, moesten dus ook in de taxi. Dat was nog een heel gedoe.

't Is nu een lawaai van jewelste in huis.

Mijn moeder zaagt de stukken hout op maat. Ze heeft al een werktekening van de box gemaakt. Daarop is ook te zien hoe de box geleverd wordt. Aan de spijlen heeft mijn moeder extra aandacht besteed. Die krijgen verschillende kleuren. We weten nog niet of dat lukt, het is een experiment. Iedereen heeft een gewone box in één kleur, maar onze box wordt een veelkleurig exemplaar. Ik ben benieuwd.

Pech onderweg

Wij zijn op weg naar Turkije, het land waar mijn ouders vandaan komen. Ze zijn jaren geleden naar Nederland gevlucht, omdat ze bang waren voor het regime dat aan de macht was.

Tegenwoordig is het wel iets beter in Turkije, maar we zouden er toch niet meer willen wonen. We zijn gewend geraakt aan het leven in Nederland. Mijn vader heeft leuk werk in een horlogewinkel. Hij repareert horloges en eens per maand richt hij de etalage in.

In de zomervakantie reizen we altijd naar Turkije. Meestal verloopt de reis goed, maar deze keer kregen we pech.

In Duitsland wezen de passagiers van een auto die ons voorbijreed, naar ons dak. Mijn vader stopte, om de bagage op het dak van de auto te controleren. We hadden veel bij ons, zelfs een centrifuge voor een oom en tante. Het bagagenet bleek stuk te zijn. Mijn vader keek op zijn horloge. Het was bijna middernacht. Wat nu?

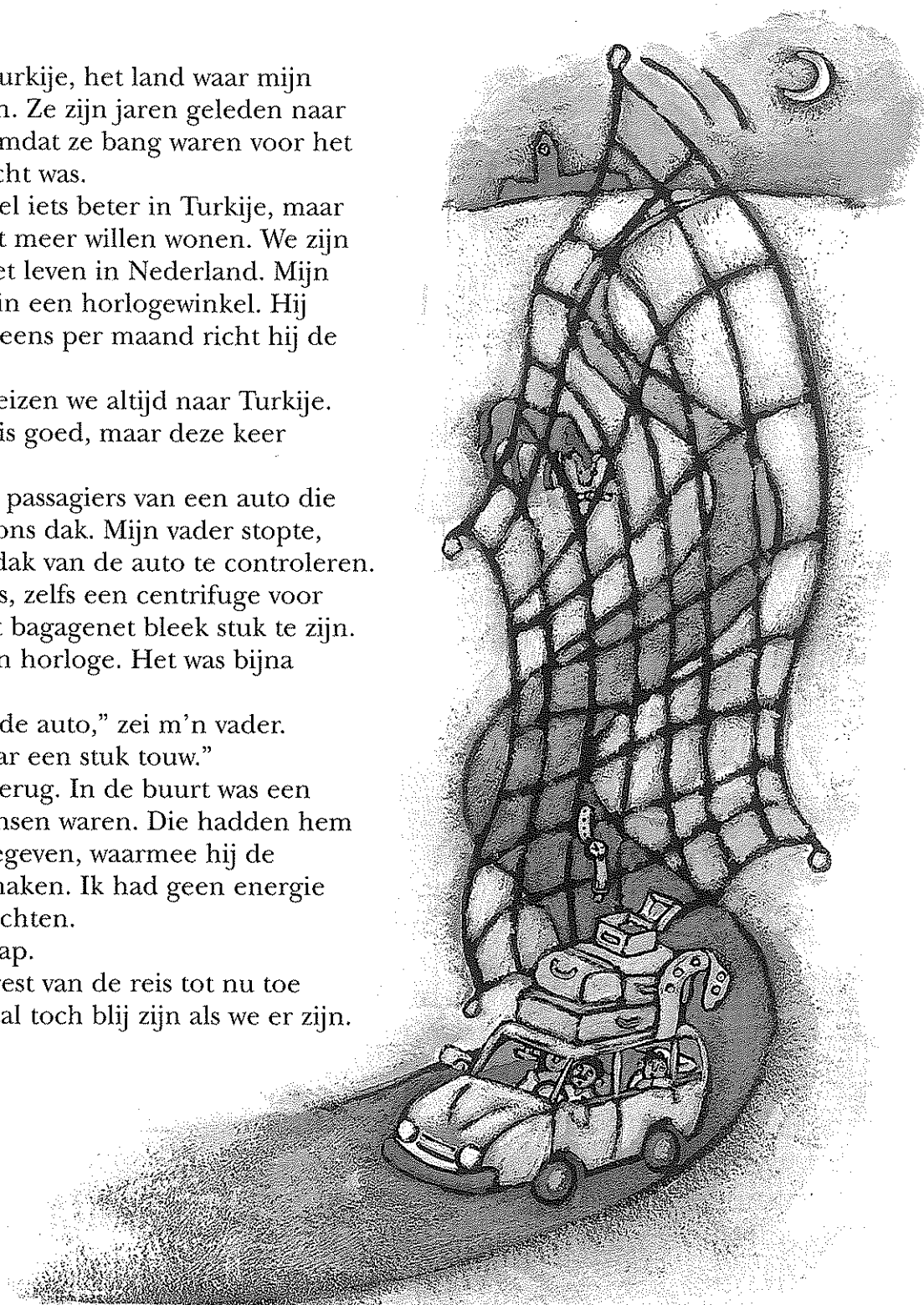
„Blijven jullie maar in de auto,” zei m’n vader.

„Dan ga ik op zoek naar een stuk touw.”

Na een uur kwam hij terug. In de buurt was een manege, waar nog mensen waren. Die hadden hem een groot stuk touw gegeven, waarmee hij de bagage weer kon vastmaken. Ik had geen energie meer om daarop te wachten.

Doodmoe viel ik in slaap.

Gelukkig verloopt de rest van de reis tot nu toe voorspoedig, maar ik zal toch blij zijn als we er zijn.

Een cadeau in Bordeaux

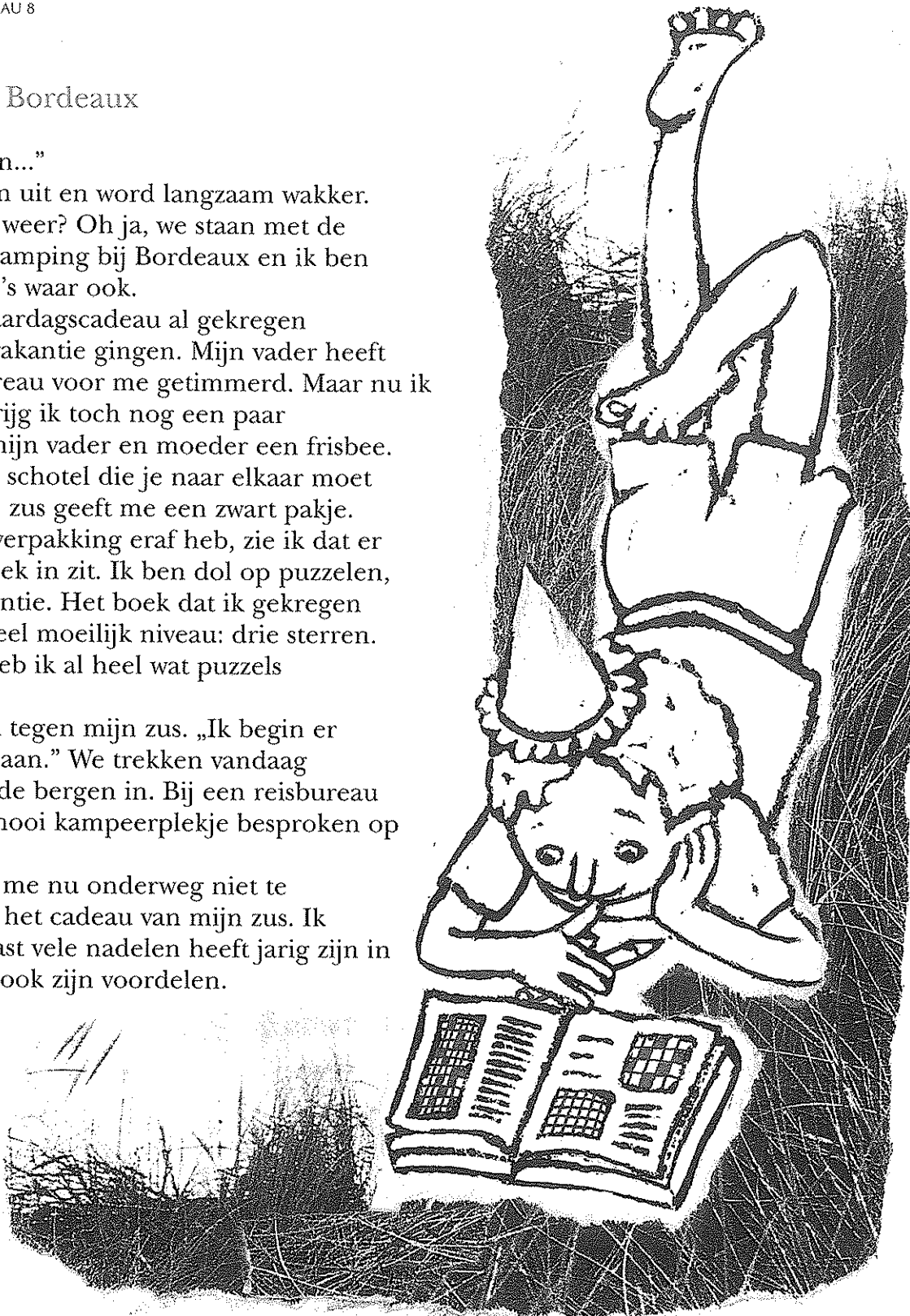
„Lang zal ze leven...”

Ik wrijf mijn ogen uit en word langzaam wakker. Waar ben ik ook weer? Oh ja, we staan met de caravan op een camping bij Bordeaux en ik ben vandaag jarig, da's waar ook.

Ik heb mijn verjaardagscadeau al gekregen voordat we met vakantie gingen. Mijn vader heeft namelijk een bureau voor me getimmerd. Maar nu ik echt jarig ben, krijg ik toch nog een paar cadeautjes: van mijn vader en moeder een frisbee. Dat is een plastic schotel die je naar elkaar moet overgooien. Mijn zus geeft me een zwart pakje. Als ik de cadeauverpakking eraf heb, zie ik dat er een dik puzzelboek in zit. Ik ben dol op puzzelen, vooral in de vakantie. Het boek dat ik gekregen heb, heeft een heel moeilijk niveau: drie sterren. Van dat niveau heb ik al heel wat puzzels gemaakt.

„Bedankt,” zeg ik tegen mijn zus. „Ik begin er straks in de auto aan.” We trekken vandaag namelijk verder, de bergen in. Bij een reisbureau hebben we een mooi kampeerplekje besproken op een bergplateau.

Gelukkig hoef ik me nu onderweg niet te vervelen, dankzij het cadeau van mijn zus. Ik moet zeggen, naast vele nadelen heeft jarig zijn in de vakantie toch ook zijn voordelen.

Olympische gymnastiek

Het leukste van de Olympische Spelen vind ik de gymnastiek. Er zijn natuurlijk ook een hoop andere sporten, maar daar doe ik zelf weinig aan.

Gymnastiek doe ik al vanaf mijn tweede jaar. Toen sprong ik voor het eerst van de bank in onze huiskamer.

Bij de Olympische Spelen spreken ze niet van gymnastiek, maar van turnen. Dat doen ze op een mat, op een evenwichtsbalk, op een springbok en op een brug.

Een brug is een toestel met twee leggers, waarop je gymnastische oefeningen kunt doen. Toen er Olympische Spelen waren, zat ik steeds voor de tv als er gymnastiek te zien was.

Vooraf de turnsters uit Roemenië waren in vorm. Er deed maar één meisje uit Egypte mee, maar ik vond haar de leukste van allemaal. Ze won niets, maar je kon op de tv goed zien dat ze haar uiterste best deed.

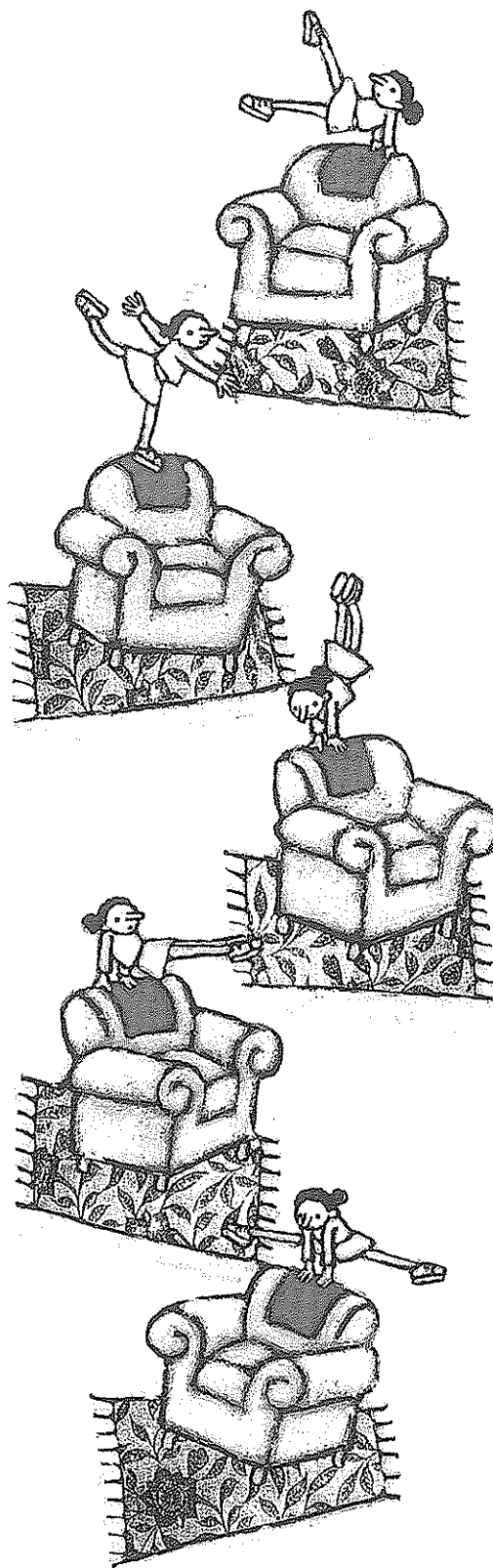
Soms zat ik zelfs met gym schoenen aan voor de tv. Ik probeerde dan een beetje mee te doen. Dat gaat natuurlijk niet echt goed in de kamer, want onze kamer is lang niet zo groot als een gymzaal bij de Olympische Spelen, maar het was wel leuk.

Hoewel het Egyptische meisje erg haar best deed, viel ze toch een keer van de evenwichtsbalk. Dat was erg zielig. Ze deed zich pijn, maar maakte de oefening toch af. Helaas won ze geen enkele medaille.

Toch zal ik zelf nooit zo goed worden als dat Egyptische meisje. Dan moet je vanaf je zesde jaar op een gymnastiekclub geweest zijn en dag in dag uit oefenen.

Dat lijkt me erg veel van het goede.

Tenslotte zijn er nog een heleboel andere dingen die leuk zijn om te doen.

Vergelegen eilanden

Iedereen kent wel de Zeeuwse eilanden en de Waddeneilanden, maar er horen ook nog zes andere eilanden bij Nederland. Die eilanden liggen ruim 8000 kilometer van Nederland vandaan. Het zijn de eilanden Aruba, Bonaire, Curaçao, Saba, St. Eustatius en St. Maarten. Mijn vader moet voor zijn werk weleens naar die eilanden en ik mocht een keer mee naar Aruba en Curaçao. Je bent daar in de tropen. Het is er veel warmer dan in Nederland. Het ziet er heel anders uit dan in Noord-Brabant waar ik woon. Toch heb je het idee dat het wel iets met Nederland te maken heeft. Het is niet zo dat ze daar alles na-apen wat er in Nederland gebeurt.

De mensen zijn er erg gastvrij en we zijn vaak uitgenodigd om ergens te komen mee-eten. We zijn ook vaak gaan eten in een café-restaurant. In de baaien van Curaçao kun je fijn snorkelen. Het lijkt alsof je in een aquarium met veelkleurige vissen zwemt. Ik heb vissen gezien met lila-achtige kleuren. Je moet wel oppassen voor gevaarlijke zeebewoners zoals zee-egels.

Mijn vader is werkzaam bij een bedrijf dat zich bezighoudt met de olie-industrie. Vroeger was er op Curaçao veel olie-export, maar nu is dat veel minder. Op Aruba had mijn vader overleg met een oud-directeur van het bedrijf. Veel bewoners spreken ook Nederlands en dat is ook wel makkelijk voor kinderen. Je kunt dan ook nog eens met anderen praten dan met je ouders. Er zijn zelfs radio-uitzendingen in het Nederlands. Mijn vader gaf een keer een radio-interview. Op Curaçao is Papiamentu de moedertaal van de bewoners en op Aruba lijkt het wel alsof Engels de hoofdtal is. Aruba is erg pro-Amerikaans. Men is daar erg gericht op wat er in Amerika gebeurt. Mijn vader is een oer-Hollandse man die ook on-Amerikaans leeft. Mijn vader is oer-Nederlands want hij houdt van stampot en groentesoep.

Als ik nu tv-beelden zie van de Antillen dan voel ik ook weer een beetje de warme deken die over me heen viel toen ik in Willemstad uit het vliegtuig stapte.

